

Rigsdagstidende.

1851 Forhandlingerne paa Folkethinget. № 419.

Anden Session.

106te Møde.

Lørdagen den 8de Marts.

(Fortsf.)

Lunde (fortsat): Jeg vil erindre Dem om en Sag, som nylig har været for her, nemlig Underclasserne i Svøtaten; jeg vil erindre Dem om, hvad der blev påstaaet fra en anden Side, at deres Stilling var meget søgt, og ingenlunde saa daarlig, at der jo stedse var Folk nok at faae dertil; men jeg vil tillige bede Dem erindre, hvad jeg troer er godtgjort med Tal og ikke modsagt med Tal, at disse Folks Stilling er den samme, som den var for en Mennefsalder siden; de ere ikke færdne fremad, og Staten betaler dem nu ikke Mere, end den betalte dem i 1816; dette troer jeg tyder paa, at Fremfridtet i den arbejdende Klasse i det Hele taget ikke er saa stort, som man fra mange Sider har meent. Fremdeles, naar man taler om Arbejderens Stilling, tænker man sig ham sædvanlig i hans kraftigste Alder, man regner: en Svend eller Arbejder har saa og saa Meget om Dagen; det er ingen daarlig Betaling siger man; men, mine Herrer! vil man have et Billede af den hele Classes Stilling, er det dog nødvendigt ogsaa at tage de Aar med i Betragtning, førend Manden bliver voksen og kan arbejde, medens han endnu er Barn, og siden de Aar, naar hans Kræfter atter tage af, naar Alderen er langt fremrykket. Vilde De alene holde Dem Arbejderen for Die fra hans tyvende til hans nogle og fyrgetyvende Aar, saa indrømmer jeg, at der maastee ikke er saa stor Anledning til Klage, uagtet der ogsaa da kunde være Et og Andet at sige; men det er ingenlunde i det Forhold, som naar vi tale om de andre Aldersklasser, isærdeles om Arbejderen i den høiere Alder;

thi, medens alle Bessjæftigelse i Livet, hvor Hovedet mere end Hænderne skulle bruges, i Regelen blive bedre betalte, eftersom man bliver ældre, saa gaaer det omvendt med den egentlige Arbejder; han betales bedst, naar han er i en ung Alder, hans Fortjeneste aftager senere, efterhaanden som Aarene løbe paa, og naaer han en noget betydelig Alder, eller han rammes af Uheld, saa er han hjælpeløs, saa har han kun den Trost, at Fattigvæsenet vil sørge for ham. Men, mine Herrer! lader os være oprigtige, er det nogen Trost? hvormange af os vilde ikke foretrække at opføre at leve for en saadan Tilværelse, som den, vort Fattigvæsen tilbyder! Jeg skulde altsaa troe, at det, vi tilbyde den gamle Arbejder, ikke er det, der bør komme ham til gode. De maae ikke troe, at jeg her vil gaae ind paa Noget, hvorved jeg vilde foreslaae positive Undersøgelser; jeg troer, at den Reform, som maa foregaae, og hvorpaa en Undersøgelse vil pege hen, vil være af mere moralsk Bessjæftighed; men jeg troer, at vi med ringe Opoffrelse kunne gjøre Meget til, at Reformen og Fremfridtet ogsaa virkeligt blev en Sandhed. Arbejderen bør læres at stole paa sig selv, han bør ledes til at tænke paa den fremrykkede Alder. Men i denne Retning bør vi hjælpe og lede ham. Men, naar der endnu er Spørgsmaal om at foretage en saadan Undersøgelse bør foregaae, saa troer jeg, at der selv fra dette Thing foreligge saadanne Exempler, som tyde paa Usikkerheden heraf, idet de Herrer selv ikke synes at være ganske paa det Rene med et og andet socialt Forhold. Jeg vil tillade mig at erindre om et Par Sager, der have været for her, hvoraf jeg troer dette fremlyser. Der indkom saaledes et Lovforslag fra et af Thingets Medlemmer om en Forandring i Tyendeforholdet, og da det kom frem paa et